

Україна
Донецький окружний адміністративний суд

Р І Ш Е Н Н Я
І М Е Н Е М У К Р А І Н И

07 червня 2022 року

Справа №200/14733/21

приміщення суду за адресою: 84122, м.Слов'янськ, вул. Добровольського, 1

Суддя Донецького окружного адміністративного суду Ушенко С.В., розглянувши за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні) адміністративну справу за позовом Антоненко Тетяни Іванівни (РНОКПП 2614607409; зареєстроване місце проживання: 85485, Донецька обл., м.Українськ, вул. Первомайська, буд. 37, кв. 34) до Головного управління Пенсійного фонду України в Донецькій області (ЄДРПОУ 13486010; юридична адреса: 84122, Донецька обл., м. Слов'янськ, пл. Соборна, буд. 3), Головного управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області (ЄДРПОУ 21318350; юридична адреса: 29000, Хмельницька обл., м.Хмельницький, вул. Герцена, буд. 10) про визнання неправомірним та скасування рішення, зобов'язання вчинити певні дії,-

ВСТАНОВИВ:

Антоненко Тетяна Іванівна звернулася до Донецького окружного адміністративного суду з адміністративним позовом до Головного управління Пенсійного фонду України в Донецькій області (відповідач-1) і Головного управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області (відповідач-2), в якому просить:

визнати неправомірним та скасувати рішення № 057250003780 від 08.09.2021 про відмову в призначенні пенсії у зв'язку з недосягненням пенсійного віку 55 років;

зобов'язати повторно розглянути заяву від 02.09.2021 про призначення пенсії, зарахувавши до страхового стажу період роботи з 01.11.1994 по 22.02.1995;

зобов'язати під час повторного розгляду заяви від 02.09.2021 застосувати віковий ценз 50 років, передбачений п. "б" ст. 13 Закону України "Про пенсійне забезпечення" в редакції, яка була чинна до внесення змін Законом України "Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення" від 2 березня 2015 року №213-VIII, утримавшись від застосування вікового цензу 55 років, передбаченого частиною 2 статті 114 Закону України "Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування" у редакції Закону України від 03.10.2017 № 2148-УІІІ.

В обґрунтування позову посилається на те, що досягнувши 50-річного віку звернулася до відповідача із заявою від 02.09.2021 про призначення пенсії за віком на пільгових умовах. Проте відповідач Рішенням від 08.09.2021 № 057250003780 відмовив їй у призначенні пільгової пенсії у зв'язку з недосягненням пенсійного віку (55 років), посилаючись на пункт 2 частини другої статті 114 Закону № 1058-IV у редакції Закону України від 3 жовтня 2017 року №2148-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій». Позивач з таким рішенням не погоджується та вважає його протиправним, оскільки така позиція відповідача суперечить рішенням Конституційного

*306*5269863*1*2*

Суду № 1-5/2018 (746/15) від 23.01.2020. Крім того, відповідач безпідставно, на думку позивача, не зарахував до страхового стажу період роботи з 01.11.1994 по 22.02.1995 через невідповідність між датою звільнення з роботи та датою наказу, оскільки обов'язок щодо ведення трудової книжки, в тому числі правильного і точного внесення даних про роботу покладений на роботодавця.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 08 листопада 2021 року у справі відкрито провадження за правилами спрощеного позовного провадження без повідомлення учасників справи (у письмовому провадженні).

Ухвалою суду від 18 листопада 2021 року провадження у цій типовій справі зупинено до набрання чинності рішенням Верховного Суду у зразковій справі №360/3611/20.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 09.02.2022 поновлено провадження у справі.

Головне управління Пенсійного фонду України в Донецькій області подало відзив на позовну заяву, вмотивований тим, що заява позивача відповідно до екстериторіального розподілу єдиної черги завдань розглядалась Головним управлінням Пенсійного фонду України в Хмельницькій області. Зазначило, що оскільки рішення про відмову в призначенні пенсії №057250003780 від 08.09.2021 прийняте Головним управлінням Пенсійного фонду України в Хмельницькій області, то саме воно є відповідачем у даній справі.

Ухвалою Донецького окружного адміністративного суду від 09.02.2022 Головне управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області залучене до участі в адміністративній справі у якості другого відповідача.

Головне управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області, не погоджуючись із позовними вимогами, подало до суду відзив на позов, в якому зазначило, що страховий стаж позивача відповідно до наданих документів становить 32 роки 16 днів, пільговий стаж за списком 2 становить 11 років 2 місяці 23 дні. До страхового стажу не зараховано періоди роботи зазначені у трудовій книжці серії БТ-II №5561008, оскільки наявна невідповідність між датою звільнення з роботи та датою наказу про звільнення. Зазначено, що періоди роботи до страхового стажу будуть зараховані позивачу за умови надання уточнюючих довідок.

Рішенням Головного управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області від 08.09.2021 № 057250003780 відмовлено Антоненко Тетяні Іванівні у призначенні пенсії за віком згідно заяви від 02.09.2021 у зв'язку з недосягненням пенсійного віку, який дає право на призначення пенсії за віком на пільгових умовах.

Вважає, що дії щодо відмови позивачу в призначенні пенсії за віком відповідно до Закону України «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» є законними та обґрунтованими.

Розглянувши матеріали справи, всебічно і повно з'ясувавши фактичні обставини, на яких ґрунтується позов та заперечення, оцінивши докази, які мають юридичне значення для розгляду справи і вирішення спору по суті, суд встановив наступне.

Позивач - Антоненко Тетяна Іванівна, 02 серпня 1971 року народження, РНОКПП 2614607409; зареєстроване місце проживання: 85485, Донецька обл., м. Українськ, вул. Первомайська, буд. 37, кв. 34, про що свідчить наявна в матеріалах справи копія паспорту громадянина України серії АМ № 083818.

Відповідачі в даних правовідносинах є суб'єктами владних повноважень у відповідності до приписів п. 7 ч. 1 ст. 4 КАС України.

02 вересня 2021 року позивач засобами Веб-порталу звернулася до Головного управління ПФУ в Донецькій області із заявою про призначення їй пенсії на пільгових умовах за Списком № 2, яка відповідно до екстериторіального розподілу єдиної черги завдань розглядалась Головним управлінням Пенсійного фонду України в Хмельницькій області

На час звернення до органу Пенсійного фонду за призначенням пенсії позивачу

виповнилося 50 років.

Рішенням Головного управління ПФУ в Хмельницькій області від 08 вересня 2021 року позивачеві відмовлено у призначенні пенсії за віком на пільгових умовах. Таке рішення відповідача - 2 обґрунтовано недосягненням позивачкою пенсійного віку, який згідно з пунктом 2 частини другої статті 114 Закону № 1058-IV у редакції, чинній на день її звернення за призначенням пенсії, становив 55 років. На думку відповідача, позивач має страховий стаж роботи 32 роки 16 днів, у тому числі на роботах за Списком № 2 - 11 років 2 місяці 23 дні.

За доданими документами до страхового стажу позивача не зараховано період з 01.11.1994 по 22.02.1995, оскільки наявна невідповідність між датою звільнення з роботи та датою наказу про звільнення.

Вважаючи такі дії і рішення відповідача-2 неправомірними, позивач звернувся до суду з метою захисту свого порушеного права.

Вирішуючи спір по суті, суд виходить з наступного.

Статтею 46 Конституції України передбачено, що громадяни мають право на соціальний захист, що включає право на забезпечення їх у разі повної, часткової або тимчасової втрати працездатності, втрати годувальника, безробіття з незалежних від них обставин, а також у старості та в інших випадках, передбачених законом.

3 жовтня 2017 року Верховною Радою України було ухвалено Закон № 2148-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо підвищення пенсій» (далі - Закон № 2148-VIII), що доповнив Закон № 1058-IV «Про загальнообов'язкове державне пенсійне страхування» (далі - Закон № 1058-IV) розділом XIV-I, який містить пункт 2 частини другої статті 114 такого змісту:

«На пільгових умовах пенсія за віком призначається працівникам, зайнятим повний робочий день на інших роботах із шкідливими і важкими умовами праці за списком № 2 виробництв, робіт, професій, посад і показників, затвердженим Кабінетом Міністрів України, та за результатами атестації робочих місць, - після досягнення 55 років і за наявності страхового стажу не менше 30 років у чоловіків, з них не менше 12 років 6 місяців на зазначених роботах, і не менше 25 років у жінок, з них не менше 10 років на зазначених роботах».

За приписами статті 12 Закону № 1788-XII «Про пенсійне забезпечення» (далі - Закон № 1788-XII) право на пенсію за віком мають чоловіки - після досягнення 60 років і при стажі роботи не менше 25 років, жінки - після досягнення 55 років і при стажі роботи не менше 20 років.

Натомість згідно з пунктом «б» статті 13 Закону № 1788-XII в редакції, чинній до внесення змін Законом України від 2 березня 2015 № 213-VIII «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення» (далі - Закон № 213-VIII), на пільгових умовах мають право на пенсію за віком, незалежно від місця останньої роботи: працівники, зайняті повний робочий день на інших роботах із шкідливими і важкими умовами праці, - за списком № 2 виробництв, робіт, професій, посад і показників, що затверджений Кабінетом Міністрів України, і за результатами атестації робочих місць:

чоловіки - після досягнення 55 років і при стажі роботи не менше 25 років, з них не менше 12 років 6 місяців на зазначених роботах;

жінки - після досягнення 50 років і при стажі роботи не менше 20 років, з них не менше 10 років на зазначених роботах.

Законом № 213-VIII, який набрав чинності з 1 квітня 2015 року, збільшено раніше передбачений пунктом «б» статті 13 Закону № 1788-XII вік набуття права на пенсію на пільгових умовах, зокрема, жінкам з 50 років до 55 років.

Відповідно до пункту 1 резолютивної частини Рішення Конституційного Суду України № 1-р/2020 визнані такими, що не відповідають Конституції України (є неконституційними), стаття 13, частина друга статті 14, пункти «б» - «г» статті 54 Закону № 1788-XII зі змінами,

внесеними Законом №213-VIII (пункт 1 рішення).

Згідно з пунктом 3 резолютивної частини зазначеного Рішення застосуванню підлягають стаття 13, частина друга статті 14, пункти «б» - «г» статті 54 Закону № 1788-XII в редакції до внесення змін Законом № 213-VIII для осіб, які працювали до 1 квітня 2015 року на посадах, визначених у вказаних нормах, а саме: на пільгових умовах мають право на пенсію за віком, незалежно від місця останньої роботи, зокрема, працівники, зайняті повний робочий день на інших роботах із шкідливими і важкими умовами праці, - за списком № 2 виробництв, робіт, професій, посад і показників, затверджуваним Кабінетом Міністрів України, і за результатами атестації робочих місць, у тому числі жінки - після досягнення 50 років і при стажі роботи не менше 20 років, з них не менше 10 років на зазначених роботах.

Таким чином, Рішенням № 1-р/2020 КСУ визнав неконституційними окремі положення Закону № 1788-XII, у зв'язку із чим вони втратили чинність з дня ухвалення Рішення (пункт 2 резолютивної частини Рішення). Одночасно КСУ встановив, що підлягають застосуванню відповідні норми в редакції до внесення змін Законом № 213-VIII.

У зв'язку із цим на час виникнення спірних правовідносин Закон № 1788-XII з урахуванням Рішення № 1-р/2020 встановлював право на пенсію за віком на пільгових умовах за списком № 2 виробництв, робіт, професій, посад і показників, затверджуваним Кабінетом Міністрів України, для жінок після досягнення 50 років (за наявності стажу роботи та інших умов, визначених в рішенні КСУ).

Отже, на час виникнення спірних правовідносин була наявна колізія між нормами Закону № 1788-XII з урахуванням Рішення № 1-р/2020 з одного боку, та Законом № 1058-IV - з іншого в частині віку набуття права на пенсію на пільгових умовах. Перший із цих законів визначав такий вік у 50 років, тоді як другий - у 55 років.

Оскільки норми названих законів регулюють одне і те ж коло відносин, Велика Палата Верховного Суду в постанові від 3 листопада 2021 року у справі № 360/3611/20 (провадження № № 11-209заі21) дійшла висновку, що вони явно суперечать один одному. Таке регулювання порушує вимогу «якості закону», передбачену Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод від 4 листопада 1950 року, та не забезпечує адекватний захист від свавільного втручання публічних органів державної влади у майнові права заявника (див. пункт 56 рішення Європейського суду з прав людини від 14 жовтня 2010 року у справі «Щокін проти України»).

Крім того, Велика Палата Верховного Суду в постанові від 19 лютого 2020 року у справі № 520/15025/16-а (провадження № 11-1207апш19, пункт 56) сформулировала правовий висновок, згідно з яким у разі існування неоднозначного або множинного тлумачення прав та обов'язків особи в національному законодавстві органи державної влади зобов'язані застосувати підхід, який був би найбільш сприятливим для особи.

Обставини справи, яка розглядається, відповідають ознакам типової справи, щодо якої прийнято рішення у зразковій справі №360/3611/20.

Відповідно до частини 3 статті 291 Кодексу адміністративного судочинства України при ухваленні рішення у типовій справі, яка відповідає ознакам, викладеним у рішенні Верховного Суду за результатами розгляду зразкової справи, суд має враховувати правові висновки Верховного Суду, викладені у рішенні за результатами розгляду зразкової справи.

Оскільки дана адміністративна справа є типовою, суд при ухваленні рішення враховує правові висновки Великої Палати Верховного Суду, викладені у вищевказаній постанові за результатами розгляду зазначеної зразкової справи.

Таким чином, оскільки ключовим для вирішення цієї справи є питання норми якого саме закону слід застосовувати при призначенні пенсії за віком на пільгових умовах, і цьому питанню вже надано оцінку Верховним Судом під час розгляду справи № 360/3611/20, суд вважає обґрунтованими доводи позивача щодо застосування положень статті 13 Закону №1788-XII під час призначення їй пенсії.

Отже, відповідно до п. "б" ст. 13 Закону № 1788-XII на пільгових умовах мають право

на пенсію за віком, незалежно від місця останньої роботи: працівники, зайняті повний робочий день на інших роботах із шкідливими і важкими умовами праці, - за списком № 2 виробництв, робіт, професій, посад і показників, що затверджений Кабінетом Міністрів України, і за результатами атестації робочих місць, зокрема жінки - після досягнення 50 років і при стажі роботи не менше 20 років, з них не менше 10 років на зазначених роботах.

Судом встановлено і не заперечується відповідачами, що на час звернення позивача за призначенням пільгової пенсії, останній виповнилося 50 років, страховий стаж роботи становив більше 30 років, у тому числі на роботах за списком № 2 - понад 10 років.

Отже, як загального, так і спеціального стажу роботи позивача достатньо для призначення їй пенсії за віком на пільгових умовах, про що відповідачем 2 зазначено у спірному рішенні; спір щодо цих обставин між сторонами відсутній. Натомість спірним питанням є досягнення позивачем віку, з якого можливе призначення пенсії на пільгових умовах.

Оскільки, у цій справі застосуванню підлягають саме норми Закону № 1788-ХІІ з урахуванням Рішення № 1-р/2020, а не Закону № 1058-IV, тому відмова Головного управління ПФУ в призначенні позивачу, яка на час звернення із заявою про призначення пенсії досягла 50 років, мала необхідний страховий і пільговий стаж роботи за списком №2, пенсії на пільгових умовах за віком з посиланням на недосягнення нею 55-річного пенсійного віку, визначеного пунктом 2 частини другої статті 114 Закону № 1058-IV, є протиправною.

Враховуючи викладене вище, суд дійшов висновку про те, що позивач набула право на пенсію за віком на пільгових умовах відповідно до пункту «б» статті 13 Закону № 1788-ХІІ, отже, в цій частині її позов підлягає задоволенню, а рішення Головного управління ПФУ в Хмельницькій області - скасуванню.

Щодо позовних вимог про зарахування до страхового стажу позивача періоду роботи з 01.11.1994 по 22.02.1995 в якості кочегара, суд зазначає.

Як вбачається з наявної в матеріалах справи копії трудової книжки Антоненко Тетяни Іванівни серії БТ-ІІ № 5561008, позивач у спірний період працювала кочегаром на МОКП «Сервіс» з 01.11.1994 (наказ № 94 від 27.12.1994) по 22.02.1995 (наказ №5 від 27.11.1995).

Статтею 62 Закону України «Про пенсійне забезпечення» передбачено, що основним документом, що підтверджує стаж роботи, є трудова книжка.

В пункті 1 Порядку підтвердження наявного трудового стажу при відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 12 серпня 1993 року № 637, також закріплено положення, що основним документом, що підтверджує стаж роботи, є трудова книжка. За відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній трудовий стаж встановлюється на підставі інших документів, виданих за місцем роботи, служби, навчання, а також архівними установами.

У п. 3 Порядку № 637 передбачено, що за відсутності трудової книжки, а також у тих випадках, коли в трудовій книжці відсутні необхідні записи або містяться неправильні або неточні записи про період роботи, для підтвердження трудового стажу приймаються дані, наявні в реєстрі застрахованих осіб державного реєстру загальнообов'язкового державного соціального страхування, довідки, виписки із наказів, особові рахунки і відомості на видачу заробітної плати, посвідчення, характеристики, письмові трудові договори і угоди з відмітками про їх виконання та інші документи, які містять відомості про період роботи.

Пунктом 17 Порядку № 637 визначено, що за відсутності документів про наявний стаж роботи та неможливості їх одержання у зв'язку з воєнними діями, стихійним лихом, аваріями, катастрофами або іншими надзвичайними ситуаціями стаж роботи, який дає право на пенсію, встановлюється на підставі показань не менше двох свідків, які б знали заявника по спільній з ним роботі на одному підприємстві, в установі, організації (в тому числі колгоспі) або в одній системі.

Аналіз зазначених вище норм дає підстави для висновку, що основним документом,

який підтверджує стаж роботи, є трудова книжка. Лише за відсутності трудової книжки або відповідних записів у ній орган Пенсійного Фонду має право обчислити трудовий стаж на підставі даних, наявних в реєстрі застрахованих осіб державного реєстру загальнообов'язкового державного соціального страхування, а також інших первинних документів (довідок, виписок із наказів, особових рахунків і відомостей на видачу заробітної плати, посвідчень, характеристик, письмових трудових договорів та угод з відмітками про їх виконання, та ін.) та показань не менше двох свідків, які б знали заявника по спільній з ним роботі на одному підприємстві, в установі, організації (в тому числі колгоспі) або в одній системі.

Аналогічних висновків дійшов Верховний Суд у своїй постанові від 10.12.2020 у справі № 522/18073/16-а.

Наказом Міністерства праці України за №58 від 29.07.1993 затверджено Інструкцію про порядок ведення трудових книжок працівників (далі Інструкція).

Відповідно до пункту 1.1 Інструкції трудова книжка є основним документом про трудову діяльність працівника. Трудові книжки ведуться на всіх працівників, які працюють на підприємстві, в установі, організації (далі - підприємство) усіх форм власності або у фізичної особи понад п'ять днів, у тому числі осіб, які є співвласниками (власниками) підприємств, селянських (фермерських) господарств, сезонних і тимчасових працівників, а також позаштатних працівників за умови, якщо вони підлягають державному соціальному страхуванню.

Пунктом 2.11 Інструкції передбачено, що відомості про працівника записуються на першій сторінці (титульному аркуші) трудової книжки. Прізвище, ім'я та по батькові (повністю, без скорочення або заміни імені та по батькові ініціалами) і дата народження вказуються на підставі паспорту або свідоцтва про народження.

Відповідно до п. 2.12 Інструкції після зазначення дати заповнення трудової книжки працівник своїм підписом завіряє правильність внесених відомостей. Першу сторінку (титульний аркуш) трудової книжки підписує особа, відповідальна за видачу трудових книжок, і після цього ставиться печатка підприємства (або печатка відділу кадрів), на якому вперше заповнювалася трудова книжка.

Поряд із цим, працівник не може відповідати за правильність та повноту оформлення документів на підприємстві, та, у свою чергу, неналежний порядок ведення та заповнення трудової книжки та іншої документації з вини адміністрації підприємства, що не може бути підставою для позбавлення позивача його конституційного права на соціальний захист.

При цьому суд зауважує, що трудова книжка позивача містить належний чіткий відбиток печатки підприємства, на якому працювала позивач у спірний період часу до звільнення з МОКП «Сервіс».

Відтак, суд не погоджується із діями відповідача щодо неврахування спірного періоду трудового стажу позивача, вказаного у його трудовій книжці, з підстав того, що вона заповнена з порушенням Інструкції про порядок ведення трудових книжок.

Наведене вище узгоджується з позицією Верховного Суду, викладеній у постанові №687/975/17 від 21.02.2018.

Також варто зазначити, що трудовим законодавством України не передбачено обов'язку працівника здійснювати контроль за веденням обліку та заповнення роботодавцем, іншими органами трудової книжки, а тому працівник не може нести і негативних наслідків за порушення порядку заповнення його трудової книжки.

Суд звертає увагу, що підставою для призначення пенсії є відповідний стаж роботи, а не дотримання усіх формальних вимог при заповненні трудової книжки. Відповідач при вчиненні дій, що оскаржуються, не врахував ту обставину, що не усі недоліки записів у трудовій книжці можуть бути підставою для неврахування відповідного стажу, оскільки визначальним є підтвердження факту зайнятості особи на відповідних роботах, а не правильність записів у трудовій книжці.

Аналогічну позицію викладено в постанові Верховного Суду від 06 березня 2018 року у справі №754/14898/15-а.

Як вже зазначалось судом, із записів у трудовій книжці позивача серії БТ-ІІ №5561008 вбачається, що вона у спірний період працювала кочегаром на МОКП «Сервіс» з 01.11.1994 (наказ № 94 від 27.12.1994) по 22.02.1995 (наказ №5 від 27.11.1995).

З аналізу зазначених записів суд приходить до висновку, що вони містять належні та достатні відомості щодо періоду роботи позивача, у зв'язку з чим мають бути зараховані до стажу, що визначає його право на пенсію, а тому відмова відповідача у незарахуванні його до страхового стажу роботи позивача із наведених підстав не ґрунтується на приписах діючого законодавства.

Крім того, суд вважає за необхідне звернути увагу відповідача на те, що згідно з частиною 3 статті 44 Закону № 1058-ІV органи Пенсійного фонду мають право вимагати відповідні документи від підприємств, організацій і окремих осіб, видані ними для оформлення пенсії, а також в необхідних випадках перевіряти обґрунтованість їх видачі та достовірність поданих відомостей про осіб, які підлягають загальнообов'язковому державному пенсійному страхуванню, умови їх праці та інших відомостей, передбачених законодавством для визначення права на пенсію. На такі перевірки не поширюється дія положень законодавства про здійснення державного нагляду (контролю) у сфері господарської діяльності.

Отже, з наведених норм чинного законодавства вбачається дуже великий обсяг прав та обов'язків у органів Пенсійного фонду при вирішенні питання про призначення пенсії та перевірки наявного стажу роботи для її призначення.

Враховуючи викладене, суд вважає, що органи Пенсійного фонду України повинні використовувати всі передбачені законом повноваження за для повного та об'єктивного розгляду заяви про призначення пенсії, виходячи з тих обставин, що склалися.

Проте, доказів вчинення відповідачами будь-яких дій, спрямованих на встановлення та перевірку спірного періоду роботи позивача, який має бути врахований до його стажу роботи для призначення пенсії, зокрема, направлення запитів щодо отримання таких документів до юридичних осіб, надання позивачу часу для подання додаткових документів, суду не подано.

Таким чином, суд не приймає до уваги доводи відповідача 2 стосовно ненадання позивачем документів щодо його стажу, оскільки органи ПФУ мають широкий спектр повноважень щодо встановлення фактів, які мають значення при вирішенні питання щодо призначення та перерахунку пенсії.

Відповідно до ст. 19 Конституції України органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові або службові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України.

Частиною 2 статті 2 Кодексу адміністративного судочинства України визначено, що у справах щодо оскарження рішень, дій чи бездіяльності суб'єктів владних повноважень адміністративні суди перевіряють, чи прийняті (вчинені) вони: 1) на підставі, у межах повноважень та у спосіб, що визначені Конституцією та законами України; 2) з використанням повноваження з метою, з якою це повноваження надано; 3) обґрунтовано, тобто з урахуванням усіх обставин, що мають значення для прийняття рішення (вчинення дії); 4) безсторонньо (неупереджено); 5) добросовісно; 6) розсудливо; 7) з дотриманням принципу рівності перед законом, запобігаючи всім формам дискримінації; 8) пропорційно, зокрема з дотриманням необхідного балансу між будь-якими несприятливими наслідками для прав, свобод та інтересів особи і цілями, на досягнення яких спрямоване це рішення (дія); 9) з урахуванням права особи на участь у процесі прийняття рішення; 10) своєчасно, тобто протягом розумного строку.

Згідно з ч. 1 ст. 77 КАС України кожна сторона повинна довести ті обставини, на яких ґрунтуються її вимоги та заперечення, крім випадків, встановлених статтею 78 цього Кодексу.

Відповідно до ч. 2 ст. 77 КАС України в адміністративних справах про протиправність рішень, дій чи бездіяльності суб'єкта владних повноважень обов'язок щодо доказування правомірності свого рішення, дії чи бездіяльності покладається на відповідача.

Таким чином, враховуючи вищенаведене, суд приходиться до висновку, що Головним управлінням Пенсійного фонду України в Хмельницькій області не доведено правомірність дій і рішення щодо відмови позивачу у призначенні пенсії, а отже позов підлягає задоволенню.

Відповідно до ч. 1 ст. 139 КАС України при задоволенні позову сторони, яка не є суб'єктом владних повноважень, всі судові витрати, які підлягають відшкодуванню або оплаті відповідно до положень цього Кодексу, стягуються за рахунок бюджетних асигнувань суб'єкта владних повноважень, що виступав відповідачем у справі, або якщо відповідачем у справі виступала його посадова чи службова особа.

Частиною 8 статті 139 Кодексу адміністративного судочинства України передбачено, що у випадку якщо спір виник внаслідок неправильних дій сторони суд має право покласти на таку сторону судові витрати повністю або частково незалежно від результатів вирішення спору.

Як вбачається з матеріалів справи за подання адміністративного позову позивачем сплачено судовий збір у сумі 908,00 грн. відповідно до квитанції № 0.0.2318040552.1 від 26.10.2021.

Таким чином, суд вважає за можливе покласти судові витрати, пов'язані з розглядом цієї справи, на Головне управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області, оскільки спір виник внаслідок його неправильних дій.

Враховуючи наведене вище, судовий збір у сумі 908,00 грн. підлягає стягненню на користь позивача за рахунок бюджетних асигнувань відповідача-2.

Керуючись ст. ст. 2, 9, 72-77, 139, 241-246, 255, 263, 293-297 Кодексу адміністративного судочинства України, суд,-

ВИРІШИВ:

Адміністративний позов Антоненко Тетяни Іванівни (РНОКПП 2614607409; зареєстроване місце проживання: 85485, Донецька обл., м. Українськ, вул. Первомайська, буд. 37, кв. 34) до Головного управління Пенсійного фонду України в Донецькій області (ЄДРПОУ 13486010; юридична адреса: 84122, Донецька обл., м. Слов'янськ, пл. Соборна, буд. 3) і Головного управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області (ЄДРПОУ 21318350; юридична адреса: 29000, Хмельницька обл., м. Хмельницький, вул. Герцена, буд.10) про визнання неправомірним та скасування рішення, зобов'язання вчинити певні дії, – задовольнити у повному обсязі.

Визнати протиправним та скасувати рішення Головного управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області (ЄДРПОУ 21318350; юридична адреса: 29000, Хмельницька обл., м. Хмельницький, вул. Герцена, буд.10) від 08.09.2021 №057250003780, яким Антоненко Тетяни Іванівні (РНОКПП 2614607409; зареєстроване місце проживання: 85485, Донецька обл., м. Українськ, вул. Первомайська, буд. 37, кв. 34) відмовлено у призначенні пенсії за віком на пільгових умовах за Списком №2.

Зобов'язати Головне управління Пенсійного фонду України в Донецькій області (ЄДРПОУ 13486010; юридична адреса: 84122, Донецька обл., м. Слов'янськ, пл. Соборна, буд. 3) повторно розглянути заяву Антоненко Тетяни Іванівни (РНОКПП 2614607409; зареєстроване місце проживання: 85485, Донецька обл., м. Українськ, вул. Первомайська, буд. 37, кв. 34) від 02.09.2021 про призначення пенсії з урахуванням до страхового стажу періоду її роботи з 01.11.1994 по 22.02.1995 та призначити пенсію за віком на пільгових умовах за Списком №2 відповідно до п. "б" ст. 13 Закону України "Про пенсійне забезпечення", в редакції до внесення змін Законом України "Про внесення змін до деяких

законодавчих актів України щодо пенсійного забезпечення” від 02.03.2015 №213-VIII, з урахуванням рішення Конституційного Суду України № 1-р/2020 від 23.01.2020.

Стягнути з Головного управління Пенсійного фонду України в Хмельницькій області (ЄДРПОУ 21318350; 29000, Хмельницька обл., м. Хмельницький, вул. Герцена, буд.10) за рахунок його бюджетних асигнувань на користь Антоненко Тетяни Іванівни (РНОКПП 2614607409; зареєстроване місце проживання: 85485, Донецька обл., м. Українськ, вул. Первомайська, буд. 37, кв. 34) судовий збір у розмірі 908 (дев'ятсот вісім) гривень 00 копійок.

Рішення може бути оскаржено в апеляційному порядку до Першого апеляційного адміністративного суду шляхом подачі апеляційної скарги протягом тридцяти днів з дня складення повного судового рішення.

Рішення суду набирає законної сили після закінчення строку подання апеляційної скарги всіма учасниками справи, якщо апеляційну скаргу не було подано.

У разі подання апеляційної скарги рішення, якщо його не скасовано, набирає законної сили після повернення апеляційної скарги, відмови у відкритті чи закриття апеляційного провадження або прийняття постанови судом апеляційної інстанції за наслідками апеляційного перегляду.

Повний текст рішення складено 07 червня 2022 року.

Суддя

С.В. Ушенко

